

Domnica Pop

Mecanica frigului

ISBN 978-973-0-17856-2

Domnica Pop

Mecanica frigului

Arad, 2014

FRISON 1

îmi bat la ușă
amprente

amintirea aprinde sufletul
de hârtie

gânduri– funingine
rotesc fantomatic
tornada

cît de sălbatic
lucește ziua
ce vine

FRISON 2

pot fi
cîntecul păsării
pe sîrmele copilăriei

corespondentul

pagina dimineții
care-mi împarte ziua
în ore fixe

printre rînduri
nimeni nu va decoda

cîntecul jocul

vapoarele
visului

și dor

FRISON 3

pedalam pe soare

în stînga
cimitirul de cartier
în dreapta
magazinul de pompe funebre

între îngrijorările lumii
mi s-a făcut o poftă nebună
de culori

degetele de la picioare
doreau zborul

șoseaua a devenit
o panglică argintie

eu
micron cu micron

ieșeam cu bicicleta
din depresie

FRISON 4

gîndul
s-a rostogolit după tine
pe treptele de piatră

bîntuie

seară de seară
se-ntoarce în vene
cavalcadă de frig

Doamne
cît viscol încape
într-o despărțire

FRISON 5

azi nu sînt aici
am plecat pe urma
dinților de lapte

(era o vreme plină
cu Soare de Acum)

știu
și-au încheiat misia
drumul nu se vede
din cauza fumului

nu știți
la ultimul consult
pe retină mi-au descoperit
bărcuțe de hîrtie

plutind spre
nicăieri

FRISON 6

viața și moartea
se-mbrățișează sub arcadă
o singură dată

– trebuie să-ți urmezi drumul
care nu se va sfârși cu mine
mi-a spus tata

ne vom întâlni
în ceruri mai curate

și-n ochii lui
creșteau coline
pământuri noi

(geografia veșniciei)

prin oscioarele subțiri
un cocoș cînta
Agonia

FRISON 7

cînd nu știam
să mă piaptăn

puteam clătina
într-un ochi de apă
copacul

timpul a trecut
ca un stol de cocori
pe retina toamnei

(străvezie ca migrația
este copilăria
stingînduse-n ea însăși)

Magia mai stăruie

ciupercă uriașă
orice intrare

FRISON 8

în sîngele meu
macii înfloresc
la nesfîrșit

poți intra
pe ușa din piele

dacă vezi
fisura cuielor

dacă auzi
explozia minerală

fîntîna de aripi
din artere

nesupunerea

FRISON 9

în spatele chipului
ceasul din oglindă
în curgere inversă

(începutul unei amintiri
ce se reflectă)

duminică de duminică
ceasornicul ticăia

– Lăsați copiii să vină la mine!

(o aripă de înger
încordată într-un arc
spre Poarta Luminii)

– Iată am venit
modelează-mă
simplifică

FRISON 10

îngerul
veghează la fereastră

așipesc
pe masa de scris

o secundă

în poiana unui vis
ne recunoaștem
ne îmbrățișăm

ne veșnicim

FRISON 11

am ales o mână

pe furiș
au venit altele
să sugrume

locul știut
numai de noi
acum e scîncet

crengi se leagănă

(falange de voci)

descîntă soclul
trăsnit de frig

FRISON 12

se făcea un coridor
cu piloni de aur
miros de busuioc
și muzică de orgă

(AD MAIOREM DEI GLORIAM)

din cînd în cînd
bunica-mi lua mîna
în numele Tatălui
al Fiului
și-al Sfîntului Duh

pe drumul omului
duceam trinitatea
acasă

FRISON 13

pe cînd
am început să gîndesc
nimic nu mă speria

doar tunetele
și plînsul pe ascuns
al mamei

țiganka– ghicitoare
în miezul nopții
împrăștia îngerii

totul era vrajă

descîntată trăiam
cu teama pe teamă
călcînd

FRISON 14

Doamne
fii atent cu Universul
cu sferile pe care le rotești

copilul meu trăiește
pe una dintre ele
e plină de singurătate
și de oameni

undă cu undă

îți înfășoară gleznele
urma de cuie

lucidă

FRISON 15

pregătind un ceai
am devenit stăpîna
florii de sunătoare

în cană-i strecor
aerul lumina soarele

leacul meu
blestemul ei

(zîmbetul este cioplit
în ADN-ul florilor)

vindecă-mă Doamne
de întuneric

sau fă-mă floare
dă-mi o ultimă suflare
în slava vîntului

FRISON 16

caut
o imagine
să astup spărtura
un sunet
să acopăr viforul

după ce ne-am spus
Adio

am intrat brusc
într-o iarnă
rusească

FRISON 17

nu pot judeca
nu compar

am devenit propria Lucina
printre malaxoarele
zilelor și nopților

subțire cât o fantă
anomalie

FRISON 18

la început
a fost plînsul

mai tîrziu
am început să pășesc

– din zi în zi
tot mai bine
va coborî panta
sîngelui

FRISON 19

ți-am făgăduit
am îngenunchiat
și-am plîns

pînă am devenit
un punct de regrete

din pereții catedralei
radia renașterea

din ușă
desprindea orașul
și tot pămîntul

FRISON 20

încă nu sînt pierdută

sîngele-mi curăță trupul
în onoarea coroanei de spini

mai aud frunze-n creștere

încă mă înduioșează
credița porumbeilor
acoperind catedrala cu fulgi

pîna la primul dangăt
de clopot

FRISON 21

bunicul pleca dimineața
într-o căruță
trasă de doi cai

noaptea adormea
pe salteaua de paie
în lanuri foșnitoare

într-o zi s-a îmbogățit
l-am văzut dormind
într-un pat
sculptat
acoperit cu dantele

mai târziu am înțeles

FRISON 22

bolnavă de dor
îngenunchez sub ninsoare

(te-am așteptat
pașii tăi
ar fi binecuvântat)

pulsația albă
întețește nevoia
și umplu curtea
cu oameni de zăpadă

ne îmbrățișăm
ne îngerim

ninge

FRISON 23

nici un semn
nu este inutil

dincolo de ziduri
lumea așteaptă miracole
de la ea însăși

(omul este
miraculoasă epavă)

primesc lumina
ca o floare lucidă
plină de instincte
îmi spun zilnic

– astăzi va fi o zi pură
totul e bine
totu-i firesc

iată curtea s-a golit

de noapte

FRISON 24

la miezul nopții
un soare mic
în colțul patului

luminează

(dorm din ce în ce
mai puțin)

pe dunga de var
o pasăre invizibilă

visează

e-adevărat oare
există un copac
fericit?

FRISON 25

lumina s-a făcut țândări
camera-i plină
de muchii

vreau ceva rotund
să îmblânzească

un cerc
să alunece spaima

poate
un cuvânt dulce

sau

un măr
din mâna dreaptă
a copilului

FRISON 26

după ce am lezat
noaptea
îngeri
am țipat

alergam pe un pod
urmărită foarfecă
între țărături de foc

rechin de hîrtie

FRISON 27

dincolo de poartă
aproape viață

astăzi scot la aerisit
din mine
colonia de oameni

(sînt o mîna de nisip
din propria peșteră
plină de pași)

veșnicul incest
visul soarelui
sparge

frigul

FRISON 28

bănuiala
m-a pus la zid

semnele
după zeci de ani
le-am regăsit

același soare
arunca raze
pe zgîrietură

FRISON 29

așteptările
încep să semene
cu înserarea

întrebările
cu nisipul

răspunsurile
cu vântul

stau pe pământ
pe-o scîndură
crăpată

FRISON 30

în mijlocul drumului
Copilul

face un castel

mînecele-i flutură
ca o pasăre

(am obiceiul
să nu privesc
coliviile)

dar

e seară
totul e un du-te vino

în praf de stele
Copilul

cîntă

FRISON 31

cu fiecare păcat
un cui se naște
în talpă

se prea poate
să fiu
clepsidră de sînge

strop cu strop
nu se mai
umple

FRISON 32

foamea
a fost trasă pe roată

fantoma revine
în farfuria plină
ca o lucire
prin ochi

(opera refugiatului)

hrănită cu grăunțe
mama a devenit om-pasăre

cu seva trecutului
mănâncă din ce în ce
mai puțin

FRISON 33

din luciul copilăriei
m-am smuls
ca salcia din lac

(era vremea
vântului de primăvară
când m-am pierdut
pe cărarea
din părul tău)

lumina a clipit
răcoarea botezului
s-a făcut uitare

de-atunci
nu mai merg
pe ape

FRISON 34

între foame și pâine

am ales

oasele s-au calcifiat
au mărit
deriva

pierderea s-a întâmplat
undeva printre oameni
ca un ritual
al sărăciei

au rămas mâinile
să umple golul

RESPIRAȚIE

ZBUCIUM

FRISON 35

mîngîiem
același fir de iarbă

ninsoare de flori
deschide cerul

aerul s-a încărcat
de șoapte

pe ramura solară
se-aude un cîntec

atît de aproape
nu mai vedem

ne îmbrățișăm
în saltul mortal
al iubirii

FRISON 36

inima bate un țăr
valuri mîngîie
movila de nisip
unde rîdeam
la doisprezece ani

pești în apă
păsări în slava cerului

Joacă

nu tribala durere

Liniște

FRISON 37

copilul meu

ești raza de soare
care face magie

și

orice perete învechit

reînvie

FRISON 38

duhul copilăriei
s-a desprins
ca primul sărut

încet
imaculat

se scuturau salcîmii
în locul unde
inima s-a făcut
furnal de sînge

sufletul
s-a despicat

FRISON 39

nimic nu răsufila
păsări se ciocneau în aer

curtea de odinioară
se făcu o carte
plină de licheni

– nu privi înapoi
striga copilăria
din beciul memoriei

toate au trecut
scrise
pe harta nisipului

FRISON 40

traversez oraşul
printre cei ca mine
grăbiţi spre nicăieri

la colţuri de stradă
privesc golul

Nu ne vedem

anemia urcă pe ziduri
mii de puncte negre

umbrele se întretaie

securi

FRISON 41

dacă am reușit
să contemplan zăpada
ultimelor ierni
e pentru că
s-a inventat roata

bicicleta m-a făcut
arlechin de soare

când tristețea clătina
eu orbitam
pe spițe de lumină

rămînea o dîră
șarpele din vechime

fior de blestem
pe linia întîi

a amăgirii

FRISON 42

nu mă cuprinde
Apă Neagră
a tristeții

pune-mă pe-o insulă
din geografia ta

un palmier
verde-fericit

îți voi aduce-n dar
umbra mea
liniștită

FRISON 43

păsări sfârâncioase
îngreunează podul
cu pulbere

apasă tavanul

dimineața începe
jocul de puzzle
conturează fereastra
podeaua prinde aripi

pe toți pereții
scrie
AER

FRISON 44

eclipsa gândului
lucește

chipul surprins
zîmbește

m-am regăsit
pe moara de vînt
a unui copil

pentru o clipă

pacea corabiei
care se întoarce
acasă

FRISON 45

cîtă frumusețe
crestează primăvara

soarele crește
ca o pîine

cresc fluturi

încă te aștept
de cealaltă parte
a râului de oameni

echidistanța e plină
de regulile pămîntului

pot trece
doar pe corzi
de vis

FRISON 46

forma de hîrtie
vrea

Vino
să-mi vezi mama

să-i ascuți pulsul
ca fuga unui cal

să numeri clipe
pline de așchii

sub sînul palid
care odată
a hrănit

FRISON 47

în serile lungi
mintea mea țese

poduri colorate
unesc camera de visat
cu lumea întreagă

porumbei albi
umplu tavanul

orașul din vis
e plin de mame
care zîmbesc

și niciun colț
de iarnă

FRISON 48

prin lampa
ca un Black Hole
ochiul oftalmolog

– e bine
e soare

cîmpul s-a golit de săbii

pe cornee
un curcubeu
apă

ridică-te recreează
arhitectura
Luminii

FRISON 49

în iarbă
o pată albă
rest de pasăre

îmi zboară gândul
la ultima trădare

aleg să privesc în sus

arborii-s uzi de ploaie
cîțiva stropi cad
convalescent

o rîndunică
într-un mic
vîrtej

dispare

FRISON 50

ca o clepsidră
atîrn deasupra agendei
plină de cuvinte
ce vor

mi-am supraviețuit
cîndva

dimineața
cafeaua e neagră
de litere

tren de speranțe
prin sînge

FRISON 51

între alpha și omega
arhitectura iubirii
și chipurile noastre
luminate

era vremea Atlantidei

nici o fisură

– nu se poate sfârși
nu se va năruși

cuvintele deveneau

focul creștea

neprevăzutul
vuia

FRISON 52

fereastra-i aurie
focul din soare

Luminează

pregătind un ceai
apa dă-n clocot

Agonizează

azi mă gîndesc

FRISON 53

nu suport frigul
amintește de febră

tu-mi ceri
acceptiunea viscolului
eu iubesc
numai strălucitor

nu-mi întorc fața

pregătesc focul

peste cenușa
vechiului
imperiu

FRISON 54

umbre acoperă
pe dinăuntru

între viață și moarte
orbitez
propria răscruce

sînt ființă înnaripată
peste bîlciul de vise

cîndva

păsări de aer
desenam

cu părul

FRISON 55

în după-amiaza lungă
ca o speranță

mama

colorează cu rufe
biografia aerului

liniștea se așterne
pe sfoară

FRISON 56

te-am visat

cîntec de păsări
palme unite

ascultam
vîntul apa

(orbiți tremuram)

vîntul apa
ne ascultau

te-am visat
dragoste

luntre anonimă
sub ploaia de vară
scrîșnind

FRISON 57

speranța e cerul
din geamul închis

trebuie să doară ceva
în numele Tatălui

durerea a abdicat
sub capacul de lemn
inscripționat regește

lumina de iunie
arunca umbre grele
peste majuscule

TATĂ sau PRAF

patru litere

FRISON 58

la oglindă
încep machiajul

pielea schimbă
ochii comprimă
inima arcuiește

(bumerang)

ce duhuri
oare?

FRISON 59

la râu
mă limpezesc

simt mai bine
mâinile goale
apa printre degete
clipocitul trecerii

umbra-i conturată
pe malul de iarbă

poate primul nor
mă va ridica

FRISON 60

în creierul visător
nici un semn

ursitoarele
arată
spre moarte

sclipim vuim
în sărutul gigantic

înăuntrul nostru
stoluri de păsări
pătate de sânge

cîntă?

țipă?

FRISON 61

deodată devii
ceva cu pupile

vezi

din om se naște om
copacii nasc copaci
totul pare în acord
cu destinul

precum statuia
în ochii celui
care a privit
prin daltă

și-a sorbit
țipătul

FRISON 62

cocoșul cîntă
perna șoptește

bolovanul lui Sisif
lovește sub stern
nevoia înaltă
cît un munte

azi voi urca
pe altă potecă

poate întîlnesc
oameni

de sus

FRISON 63

simfonia și amnezia
dulce
amară

reflectă în ceai
ca-n lama coasei

două chipuri
nici vii
nici moarte

iubirea s-a înfipt

un cui lung
scurt

FRISON 64

pe toate drumurile
Te caut

calea-i încîlcită
dezmembrează

elementele
din tabelul pămîntenilor
însingurează

pe toate căile
Te chem

sînt paiul!

Dezrădăcinează

Înnaripează

FRISON 65

era seară
zăpada se așeza
în genunchi

timpul se golea
de secunde
ca un călugăr

era într-o seară
cînd am sărutat
omul de zăpadă
pe gură

și-am izbucnit
în plîns

FRISON 66

urechea febrilă
aude-n lapte

clopote albe

foamea și iubirea
plînsul așezarea
cîntecul mamei
freamătul

sînul fierbinte
ca un aparat
de sudură

FRISON 67

zerouri colorate
de săpun
și
chipul meu
arc voltaic

zburau

era vremea nemuririi

pe roata fântinii
ceasul solar
însingura

FRISON 68

casa clădită-i
cuneiformă de vînt

EKG-ul luminii
conturează

galapagos al firescului
nu voi fi

astăzi voi iubi
așteaptă-mă

vin cu bicicleta
pe-o creangă
de bambus

FRISON 69

nomadă printre atomi
caut un logos
pentru drum

Fata Morgana
lucește ca peștii
de la începutul
erei noastre

cînd Cel Născut
pentru a deveni
veșmînt solar

a hrănit

FRISON 70

luna pe lac
plutește
pare un embrion
gata de naștere

niciodată n-am fost
atît de aproape

o pot scoate cu mîna

tăcere și neclintire

apa nu se rupe
a simțit omul

ființa lui
obscură

FRISON 71

pentru Ani Begov, pentru prietenii din copilărie

Ana
nu mai are mere

și-a făcut cuib
din oasele frigului

părul s-a-mpletit
cu liniștea ierboasă

(Ana
într-o dimineață
a trecut cu bicicleta
dincolo de pânzele albe)

și

Ani
ce frumoasă ai fost
la Porțile de Aur

Dumnezeu știe!

FRISON 72

născut
pentru a fi galaxie
melcul deșiră
Calea Lactee

zbor placentar
am fost și eu
în cochilia mamei
creșteam în spirală

pînă am ieșit

de-atunci
cînd vreau să repet

am formă
de cruce

FRISON 73

în plină iarnă
mama a văzut
mărul înflorit
prin vitraliul
unui sărut

OMNIA VINCIT AMOR

de-atunci
am început
să mă întîmplu

FRISON 74

nesiguranța
se întinde
ca fibrele copacului

pătrunde-n oase

sînt un monument
cu mîinile goale
de renunțări

sita de făină
a bunicii
mai face minuni

în nopțile de insomnie
păsări de pîine
zboară spre lună

din cuptorul
memoriei

FRISON 75

m-ai întâmpinat

stelele ardeau
secunda– lumină
pe fețele noastre

am devenit

de-atunci
sînt dragostea
teribila ei
instanță

FRISON 76

umbrele minții
una asupra alteia
niciodată văzute
în apa nopții
rotesc

GÎNDURI

sînt un simplu cuvînt
care-și apără
litera